

ter i bemærkningerne, og så får vi igen en debat, som måske ikke kommer ud over talerstolens barriere her. Vi gentager de tidligere debatter, og vi fremfører de samme argumenter, og vi kommer ikke hinanden nærmere. Vi kommer ikke længere end til at konstatere, at vi er uenige på en lang række punkter.

Jeg bebrejder ikke Enhedslisten, at de sætter EU-spørgsmål til debat her i salen, for som det tidligere er blevet sagt, skal vi selvfølgelig debattere det i salen. Hvor skulle vi ellers debattere det? Det er jo en offentlig talerstol, og det er et offentligt lokale, hvor vi skal debattere disse ting. Men en lang række af dem er en gentagelse af de samme forslag, og derfor er det som at slå i en dyne. De her forslag, som man har diskuteret så mange gange før, kan man blive ved med at diskutere. Jeg synes, det ville have været morsommere og sjovere for debatten, hvis Enhedslisten havde trukket nogle nye ting frem, som vi kunne debattere, i stedet for at trække de gamle heste til truget endnu en gang.

Jeg skal kort gennemgå de beslutningsforslag, der ligger her. Jeg vil tage dem i den rækkefølge, hvortil de knytter sig i EU-samarbejdet rent kronologisk.

Og det første er B 15, som handler om sikring af vetoretten og de små landes indflydelse. Vetoretten stammer jo tilbage fra Luxembourgforliget i 1966, altså på et tidspunkt, hvor Danmark end ikke var medlem af EF endnu. Og jeg er overbevist om, at tilstedeværelsen af vetoretten har været meget gavnlig for at få politiske resultater frem, fordi man har kunnet have den som nødbremse, hvis noget skulle gå helt galt. Den er brugt uendelig få gange, men det, at man har haft muligheden for det, tror vi er meget gavnligt, og vi er meget indstillede på at beholde den tradition, vi har for at udnytte Luxembourgforliget eller for at have Luxembourgforliget som en nødbremse.

Og de små landes indflydelse synes vi selvfølgelig også skal bevares. Men når man så går ned i detaljerne i Enhedslistens forslag, så er der selvfølgelig ting, vi er uenige i, og ting, vi er enige i. Jeg skal kort remse op, hvad vi er enige i, hvis ikke Enhedslisten skulle have læst Det Radikale Venstres oplæg til regeringskonferencen, som faktisk foreligger fra vores landsmøde for halvanden måned siden.

Vi synes også, at der skal være en kommissær for hvert medlemsland. Det er vigtigt at slå fast, at Kommissionen arbejder som et kollektiv. De vedtager deres forslag med almindeligt flertal,

og det vil sige, at hvert land skal have et medlem i Kommissionen for at følge med i, hvad der foregår, og for at Kommissionen kan være repræsentativ for medlemsskaren.

Vi er også enige i, at alle lande skal kunne have formandskabspligter, altså at formandskabet skal gå på skift, men vi er ikke enige i, at hvert medlemsland skal være alene om et formandskab altid.

Vi er også enige i, at man skal kunne tale sit eget sprog. En afgørende forudsætning for overhovedet at deltage i lovgivningsarbejdet, som skal have retskraft i ens eget land, er selvfølgelig, at dokumenterne foreligger på ens eget sprog.

Når der så står, at stemmevægtene ikke må ændres, og at der må ikke indføres afstemningsregler, som bygger på landenes folketal, så er det altså allerede indført for længst, nemlig med de forskellige stemmevægte, der allerede er nu, hvor de små lande er ganske kraftigt overrepræsenteret, hvis man ser på stemmevægte udelukkende fordelt efter befolkningstal. Der er allerede nu færre stemmer til de små lande, end der er til de store lande, så det princip er indført for længst, og det har vi levet med ganske udmærket i Danmark i alle de år, vi har været medlem af EU. Men vetoretten er altså en tradition, der går tilbage til 1966.

Hvis vi går videre til B 16, så er der forslag om national rets forrang for EF-ret. Uden at gå dybt ind i bemærkningerne vil jeg blot sige, at hvis vi skal tilslutte os Enhedslistens beslutningsforslag, så skal vi simpelt hen melde os ud af EU. Der er ikke noget at ræfle om. Det er simpelt hen konsekvensen af at tilslutte sig det beslutningsforslag, så der skal vi altså rulle Unionen tilbage til fra før 1972 og så helt melde os ud. Det er den eneste logiske konsekvens af det forslag.

B 20 om dansk nej til øget brug af flertalsafgørelser i EU. Der mener jeg også, at det er at skrue tiden tilbage fra før 1986, da vi indførte flertalsafgørelser i EU. Det var i virkeligheden et meget grænseoverskridende skridt, vi tog dér: at kunne nedstemme et land. Det besluttede den danske befolkning ved folkeafstemningen i 1986. Det ville man godt gå med til på visse områder. Det er vi enige i, og det har også fungeret tåleligt. Det har fungeret godt i de år, der er gået siden 1986. Sådan ser det i hvert fald ud med radikale briller. Så vi ønsker ikke, at tiderne skal skrues tilbage fra før 1986. Heller ikke det.